

Udvalg, hvori de sønderjydske Sparekasser, saavel de private som de offentlige (kommunale) Kasser, var repræsenteret. Udvalget afgav en Betænkning, der medfulgte som Bilag til Lovforslaget, hvilket i alt væsentligt hviler paa den af Udvalget afgivne Indstilling — paa et enkelt Punkt, hvor dette havde delt sig i et Flertal og et Mindretal (se nærmere det følgende), er Flertallets Forslag lagt til Grund.

§ 1 bestemmer, at Sparekasser maa med de af denne Lov flydende Undtagelser til Forrentning alene modtage eller have indestaaende Indskud i dansk Kronemønt. (Regelen tilsigter kun at forebygge mulig Tvivl i saa Henseende, idet Modtagelse af fremmed Mønt til Forrentning allerede efter den hidtidig herskende Opfattelse maatte antages at falde udenfor almindelig Sparekassevirksomhed).

Ifølge § 2 skal Sparekasser i de sønderjydske Landsdele, der i Øjeblikket har indestaaende eller modtager Indskud i tyske Rigsmark, dog kunne vedblive at modtage saadanne Indskud indtil Aarsdagen for denne Lovs Ikrafttræden under de i de følgende Paragraffer angivne Vilkaar.

§ 3 bestemmer: De i § 2 omhandlede Sparekasser deles i to under fælles Bestyrelse staaende, men i øvrigt adskilte Afdelinger, henholdsvis for Kroneindskud og for Markindskud, saaledes at den ene Afdelings Aktiver ikke hæfter for den anden Afdelings Forpligtelser. — Kassernes Aktiver deles mellem de to Afdelinger efter et af Handelsministeren godkendt Fordelingsgrundlag.

Til den sidste Bestemmelse var i det forelagte Lovforslag tilføjet »i alt væsentligt i Forhold til de to Afdelingers Passivere, men dette udgik i Landstinget efter Udvalgets Indstilling.

§ 4. Til Gennemførelse af den i § 3 foreskrevne Deling bemyndiges Sparekassernes Bestyrelser til ved Bekendtgørelse 3 Gange i Statstidende og i mindst 2 af de stedlige Dagblade med 6 Maaneders Varsel, der gælder fra Udgangen af den Maaned, i hvilken Bekendtgørelsen første Gang er sket, at indkalde de Sparere, hvis Krav er stiftet før 1. Juli 1922, til at anmelde og bevisliggøre deres Krav med den Virkning, at de Sparere, der ikke inden den fastsatte Frist har begæret deres Indskud udbetalt, fremtidig kun vil kunne gøre deres Krav gældende overfor den Afdeling, til hvilken deres Fordring i Henhold til § 3, 2. Stykke, henhører.